

Sun er velkommen i det fattige Hjem, hvor de før umulig kunde holde hende. Det er vel et enkelt Eksempel, men jeg kunde optage hundreder og atter hundreder fra min Betsendtskabskreds, ligesom de Herrer kunne gøre det samme fra deres. Derfor siger jeg: Det virker i den Henseende tilbage med inderlig Fryd paa alle ubemidlede over 62 Aar og under 62 Aar. De ville hilse en saadan Lovgivningsakt med inderlig Tilfredsstillelse, og hvor meget de end kunne beklage sig over det Samfund, hvori de leve, paa mange Maader — herpaa skal jeg ikke komme ind — saa er det min fulde Overbevisning, at de dog ville sige i deres Hjerte Tak for den Velsignelse, som Lovgivningsmagten har villet udbrede i de fattige Hjem og den Ære, man derigennem vil unde dem eller tilbagegive dem! Men det vil ogsaa virke paa de yngre Slægters Vel til Selvopholdelse. Naar Samfundet, naar Lovgivningsmagten paa Folkets Begne har gjort dette for os, maa vi gøre vort yderste for ogsaa i enhver Henseende at være værdige til denne Statspension, som Ministeren omtaler — Regeringen er ellers ikke bange for Pensionsvæsen — som man vil unde os, den tarvelige, beskedne Understøttelse, naar vi naa den Alder. Og kunne de ikke naa den uden Hjælp, saa vil baade den frivillige Hjælp, den sædvanlige Velgørenhed og de Institutioner, som i enhver Kommune — udenfor Kjøbenhavn i alt Fald — virke i den Retning, ja selve Kommunekasserne yde langt villigere Hjælp for at holde dem oppe indtil deres 62de Aar, end at de først skulle gaa ind ad Fattigvæsenets Dør og atter løses ud igen ved en saadan Lovgivningsakt. Der vil komme ind over de enkelte Kredse som over det hele Land en Mand, der vil svare til den, der ligger i Lovforslaget, som Følge af, at Lovgivningsmagten sætter sit Stempel paa det. Det vil spores i alles Arbejde, i alles Tilfredshed med at være Borgere i dette Samfund, saa meget mere, som der ikke, hvor beskedne end Sagen er, kan paavises nogen som helst Lovgivningsakt, noget som helst her i Landet eller andet Steds, som har den Rækkvidde og den Velsignelse som dette Lovforslag. Det er derfor, fordi Loven er ligesom dikteret af et af de første Bud i den højeste Morallære, at jeg har været saa glad ved at kunne være Medindbringer af dette Forslag og saa Lov til her for de ærede Medlemmer, som ere til Stede, og for de tomme Stole at vidne for denne Sag, saaledes, at jeg mulig dog kunde faa nogens Følelse til at holde dem, der ere Modstandere af denne Lov,

tilbage fra at haane vor gode Vilje, vort Lovforslag og dem, det angaar.

De enkelte Bestemmelser i Loven skal jeg ikke særlig opholde mig ved, men vil med disse Bemærkninger om selve Loven gøre et Par Bemærkninger om det penge- lige Fundament for den. Ministeren ytrede, at det var ham en Glæde at se, at vi nu ogsaa havde sluttet os til Ølskatten, givet den Vind i Sejlene, og nu ville vi jo have den allesammen. Jeg tror ikke, at Ministeren havde vovet denne hasarderede Bemærkning, hvis han ikke vidste at kunne stole paa et trofast Flertal her i Folketinget, thi han maa jo have hørt, hvorledes denne vor Stilling er bleven motiveret, og han maa jo vide, at saaledes netop hænger det ikke sammen. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg fremdeles betragter Ølskatten som en højt uheldig Skat. Det er en driftenibefordrende Skat af værste Slags. De ville forhøje en Tønne bayerisk Øl, der koster 18 Kr., med en Skat paa 10 Kr. til 28 Kr., og naar de forhøje den med denne Toldskat, der skal udlægges af Fabrikanten, saa gøre de det nødvendigt for Mellemandlerne atter i den Anledning at forhøje deres Avance. Jeg vil derfor snarere tro, at det bliver 11 Kr. i Stedet for 10 Kr., hvormed de ville forhøje Prisen. Til samme Tid, som de saaledes sætte en Tønne bayerisk Øl til 28—29 Kr., koster en Tønne Brændevin 32 Kr. Hvor Drankeren kan smaafe nu herefter, naar han skal sammenligne Brændevinen med bayerisk Øl. Han faar næsten en Bægl dansk Brændevin for det samme, som en Bajer koster, og kan skaffe sig en ærlig eller en uærlig Rus for de Penge, som han bruger til en Flaske bayerisk Øl. Jeg nærer ikke Tvivl om, at dersom den moraliske Følelse ikke var saa stærk hos det danske Folk og Friselsen til at drikke sig fuld saa ringe, vilde det kunne blive en Guldbalder forholdsvis set for Brændevinsdrifterne, og nu kan jeg først forstaa rigtigt, hvorledes Forsvarerne af Ølskatten have kunnet glæde sig til, at den danske Snaps og det danske Øl kunne komme til Ære, og paa Møde igen. Det er imidlertid muligt, at d'Her. Ølskatvenner ogsaa have Øje derfor og derfor have tænkt som saa: Saa vi først en Ølskat indført, saa saa vi ogsaa nok at gøre med den anden Halvdel af Estrups spirituelle — nej, ikke saa meget det som spirituose — Skatter næste Aar, for at de saa ikke skulle beruse sig. Saadan er min Betragtning af Ølskatten. At bruge en saadan Skat paa noget, som nydes af Middelklassen og nedester for at give Sufferet frit